

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 18125/2024
18.09.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весна Станковић, председника већа, Радославе Мађаров, Ирене Вуковић, Јасмине Симовић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ и ВВ, свих из ..., чији је заједнички пуномоћник Јовица Рашета, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 573/2024 од 25.04.2024. године, у седници одржаној 18.09.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 573/2024 од 25.04.2024. године у односу на тужиоце ББ и ВВ.

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 573/2024 од 25.04.2024. године у односу на тужиљу АА.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 573/2024 од 25.04.2024. године, у односу на тужиљу АА.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 3747/2022 од 18.12.2023. године, утврђено је право јавне својине туженог на парцели .. укупне површине 1108 м², уписане у листу непокретности број .. КО ..., па су тужиоци обавезани да дозволе да се у евиденцији непокретности код Републичког геодетског завода, Службе за катастар непокретности Нови Сад 1, упише јавна својина Града Новог Сада на њиховим сувласничким припадностима, и то: АА на 700/8482 дела, а тужиоци ББ и ВВ на по 3891/8482 дела; тужени је обавезан да исплати тужиљи АА 2.293.772,40 динара, а тужиоцима ББ и ВВ по 12.750.203,80 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате; тужени је обавезан да тужиоцима надокнади парничне трошкове од 1.661.953,80 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 573/2024 од 25.04.2024. године, жалба тужилаца је делимично усвојена, жалба туженог одбијена и првостепена пресуда преиначена у делу одлуке о трошковима поступка тако што је досуђени износ повишен на 1.745.472,00 динара, а у преосталом делу првостепена пресуда потврђена. Одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о посебној, због потребе уједначавања судске праксе у истоврсним предметима.

Тужиоци су прости супарничари и самосталне странке у смислу одредби чланова 205. став 1. тачка 2. и 209. ЗПП, па се вредност предмета спора за сваког од њих одређује према висини појединачног потраживања.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Вредност предмета спора по тужби тужилаца ББ и ВВ је по 12.750.203,80 динара и ревизија је у том делу дозвољена, док је вредност предмета спора по тужби АА 2.293.772,40 динара и редовна ревизија у односу на ову тужилу није дозвољена.

Испитујући правилност донете пресуде у односу на тужиоце ББ и ВВ у смислу члана 408. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити тужени конкретизовано указује на релативно битну повреду одредаба парничног поступка због које се по члану 407. став 1. тачка 3. ЗПП ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су сувласници спорне непокретности и то: АА 700/8482 дела, а тужиоци ББ и ВВ по 3891/8482 дела. Према планским актима парцела је у целости намењена за површину јавне намене – саобраћајницу. Поступак експропријације није спроведен. Фактички је приведена планираној намени, у природи представља део саобраћајнице улице ... у ..., која је асфалтирана и у функцији је изграђених породичних објеката. Тржишна вредност непокретности је 25.085,00 динара по 1 м², што према сувласничким уделима тужилаца на целој непокретности представља износе, који су им досуђени побијаном пресудом.

Нижестепени судови одлуку о основаности захтева за исплату у висини тржишне вредности припадности тужилаца на непокретности и упис јавне својине туженог Града Новог Сада, заснивају на одредбама члана 1. Протокола 1 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода и члана 58. Устава Републике Србије. Према овим нормама, којима се гарантује неповредивост имовине и

обезбеђује заштита права на имовину као једног од основних људских права, произилази овлашћење државе да у јавном интересу и када је то прописано законом, задире у имовинска права физичких и правних лица. Уколико је одузимање или ограничење имовине извршено у јавном интересу, јавна власт је обавезна да за то обезбеди накнаду која не може бити нижа од тржишне.

Врховни суд прихвата као правилну примену материјалног права на којој су нижестепени судови засновали одлуку.

У конкретном случају, спорна површина земљишта фактички представља јавни, прилазни пут грађевинским плацевима, који се користи од неодређеног броја лица. Ова јавна површина представља саобраћајницу и део улице ... у Пошто не постоји могућност враћања парцеле у пређашње стање, односно успостављање својинских овлашћења тужилаца на спорној површини, без значаја остају наводи туженог, које је истицао и у жалбеном поступку, да је плански акт донет само у сврху да би се затечено, нелегално стање ускладило са правним стањем.

Изградњом улице, промењена је намена парцеле и више се не ради о приватном добру, већ о јавном добру – о јавној саобраћајној површини, па пошто је тужиоцима повређено право на имовину, правилно им је досуђена накнада која представља тржишни еквивалент, уз истовремени упис јавне својине туженог града на предметној имовини.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Пошто је о захтеву тужиле АА, који је заснован на битно истоврсним чињеницама на којима је заснован и захтев тужилаца ББ и ВВ, одлучено на идентичан начин, имајући у виду наведене материјалноправне разлоге за одлуку у односу на преостала два тужиоца, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о посебној, па је одлука у ставу другом изреке, донета на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Редовна ревизија у односу на део одлуке по тужби АА није дозвољена, јер вредност побијаног дела пресуде не прелази законом предвиђени имовински цензус, па је одлука у ставу трећем изреке донета на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Весна Станковић,с.р.**

За тачност отправка

**Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**